

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.140/2022. számú ügyben Szegeden, 2022. május 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a 11. sorszámu

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a *Gyulai Törvényszék* 2021. november 30. napján kihirdetett *19.B.132/2021/53.* számú ítéletét

megváltoztatja:

Terhelt1 vádlott szabadságvesztését 7 (hét) évre enyhíti, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja.*

A Terhelt1 vádlott által a *2021. december 1. napjától 2022. május 19. napjáig* előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe *beszámítja.*

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat és (3) bekezdés] miatt 8 év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy legkorábban Terhelt1 vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által 2020. július 10. napjától 2021. november 30. napjáig előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról és a vádlottal szemben 112.000.-Ft-ra vagyonek Kobzást rendelt el.

[2] Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, a lefoglalás megszüntetéséről és megsemmisítéséről, illetve annak vádlott részére történő kiadásáról azzal, hogy azt a vele szemben elrendelt vagyoneklobzás és bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

[3] Az eljárás során lefoglalt 130.456.-Ft lefoglalását megszüntette, azt Terhelt1 vádlottnak kiadni rendelte azzal, hogy a vele szemben elrendelt vagyoneklobzás és bűnügyi költség biztosítására visszatartotta, míg az eljárás során lefoglalt 224.765.-Ft lefoglalásának megszüntetése mellett azt a cég részére kiadni rendelte. Kötelezte továbbá Terhelt1 vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre. Így az ügyészség Terhelt1 vádlott terhére jelentett be fellebbezést a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, Terhelt1 vádlott enyhítés érdekében, míg védője elsődlegesen eltérő tényállás és téves minősítés miatt enyhítés érdekében, másodlagosan azonos minősítés mellett enyhítés érdekében fellebbezett.

[5] A fellebbviteli főügyészség az ügyészség által bejelentett fellebbezést fenntartotta, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[6] Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a lefoglalt kábítószeres hatóanyag tartalmával kapcsolatban tévesen járt el, amikor az átlag méréseket vette alapul, és a mérési hibahatárok figyelembevételével nem a vádlottra legkedvezőbb értékeket. Indítványozta annak helyesbítését is, hogy a le nem foglalt kábítószeres hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának hány százalékát tette ki.

[7] Észrevételezte a fellebbviteli főügyészség, hogy az elsőfokú bíróság bár hiánytalanul felsorolta a vádlott vonatkozásában értékelhető bűnösségi körülményeket, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe. Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] Terhelt1 vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tényállása részben megalapozatlan, tekintettel arra, hogy az ellentétes az ügyiratok tartalmával, illetve a törvényszék helytelenül következtetett tényből tényre. Álláspontja szerint ugyanis semmi nem támasztja alá az ítéleti tényállás azon megállapítását, amely szerint Terhelt1 vádlott a lefoglalt kábítószer későbbi értékesítés céljából tartotta magánál, és téves alapokon vetette el a vádlott ezzel kapcsolatos védekezését. Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ebből következően mintegy megfordította a bizonyítási terhet annak ellenére, hogy a Be. 7. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a vád bizonyítására a vádló köteles, a Be. 7. § (2) bekezdése értelmében a terhelt nem kötelezhető ártatlanságának bizonyítására, míg a Be. 7. § (4) bekezdése szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Hivatkozása szerint ezen alapelvek megsértésével járt el a bíróság, amikor konkrét bizonyíték hiányában jutott arra a következtetésre, hogy a lefoglalt kábítószer Terhelt1 a későbbiek során értékesíteni kívánta. Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy nincs olyan törvényi vélelem, amely alapján önmagában a mennyiségből lehetne a kereskedés céljára következtetést levonni egyéb azt megalapozó bizonyítékok nélkül.

[9] Mindezekre figyelemmel Terhelt1 védője azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság azt az eltérő tényállást állapítsa meg, hogy Terhelt1 vádlott kizárólag a tényállás [6], [8] és [10] bekezdéseiben meghatározottak szerint értékesített kábítószer, amelyek együttes mennyisége meghaladja a csekély mennyiség felső határát, de nem éri el a

jelentős mennyiség alsó határát, annak 7,55%-a. A további lefoglalt kábítószeres Terhelt1 vádlott saját későbbi fogyasztását szolgálták.

[10] Sérelmezte továbbá, hogy a nyomozóhatóság Terhelt1t, tanú_2 tanú_3 és tanú3et a nyomozás során egyaránt első alkalommal tanúként hallgatta ki annak ellenére, hogy valamennyiük vonatkozásában az első kihallgatásuk időpontjában már felmerült arra utaló körülmény, hogy valamilyen bűncselekményt követtek el. Álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a gyanúsítottai vallomás megtagadási jog szélesebb körű, mint a tanúk vallomás megtagadási joga, a nyomozóhatóság visszaélészerűen járt el, így Terhelt1, tanú1, tanú2, tanú3 nyomozás során tanúként tett vallomása a Be. 167. § (5) bekezdése alapján bizonyítékként nem értékelhető.

[11] Terhelt1 vádlott védője fellebbezésének indokolásában utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott büntetés még változatlan minősítés mellett is aránytalanul súlyos, így a minősítés változatlanul hagyása mellett is indokolt annak enyhítése.

[12] A fellebbezési nyilvános ülésen Terhelt1 vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezésének indokolásával egyezően szólalt fel.

[13] Terhelt1 vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen kifejtette, hogy a bűncselekmény elkövetését megbánta, nagyot hibázott, anyagi körülményei miatt nem volt szüksége arra, hogy kereskedelmi tevékenységet folytasson, meggondolatlanul járt el, amikor a közös fogyasztások alkalmával másoknak kábítószeret adott. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítése, és a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát eggyel enyhébb, börtön fokozatban határozza meg.

[14] Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés alapos.

[15] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le eljárását.

[16] Nem osztotta a másodfokú bíróság Terhelt1 vádlott védőjének azon álláspontját, amely szerint eljárási szabálysértést valósított meg a nyomozóhatóság azzal, hogy Terhelt1 vádlottat, valamint tanú1, tanú2 és tanú3 tanúkat a nyomozás során első alkalommal tanúként hallgatta ki.

[17] A nyomozóhatóságnak joga van annak mérlegelésére, hogy abban az esetben, amikor valamely személlyel szemben felmerült arra utaló körülmény, hogy esetlegesen bűncselekményt követett el, úgy eldöntse, hogy a rendelkezésre álló adatok alkalmasak-e arra, hogy az érintett személy megalapozottan gyanúsítható legyen valamely bűncselekmény elkövetésével, avagy a körülmények további tisztázása szükséges, amelynek érdekében az érintett személyt tanúként hallgathatja ki.

[18] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a körben, hogy a nyomozóhatóság eljárása törvényes volt, azonban az ítélet [23] és [24] bekezdésében kifejtett álláspontja arra utal, hogy téves jogi megközelítésből jutott erre a következtetésre, hiszen a már hivatkozottak szerint a nyomozóhatóság nem csak abban az esetben hallgathat ki valamely személyt tanúként, amennyiben az érintett személy vonatkozásában még semmilyen adat nem utal egy esetleges bűncselekmény elkövetésére.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának eleget tett, és a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges körben és terjedelemben a bizonyítást felvette.

[20] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége teljes mértékben megfelelt ezeknek a kritériumoknak. Az elsőfokú bíróság az iratoknak megfeleltethető, részletes és logikus indokát adta annak, hogy miért vetette el Terhelt1 vádlott azon védekezését, amely szerint a lakásán lefoglalt kábítószer kizárólag saját későbbi fogyasztására szánta. Az elsőfokú bíróság által e körben kifejtetteket az ítéltábla is osztotta.

[21] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére, éppen ezért az eltérő tényállást és minősítést célzó, lényegét tekintve azonban a bizonyítékok mérlegelését támadó védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[22] Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a törvényszék által megállapított tényállást – az ügyészség által e körben kifejtetteket túlnyomórészt osztva – az alábbiak szerint helyesbítette:

[23] A [7] és [11] bekezdésből az amfetaminnal, míg a [9] bekezdésből a delta-9-THC-vel, a [13] bekezdésből az MDMA-val kapcsolatban mellőzte annak megállapítását, hogy az kábítószernek minősül, a [7], [9], [11], [13], [14], [17] és [18], valamint [20] bekezdésekből mellőzte a csekély mennyiség felső határának, illetőleg a jelentős mennyiség alsó határának százalékos megjelenítését. Ezek mellőzésére azért került sor, mert ezen megállapítások a jogi indokolás körébe tartozók, azoknak a történeti tényállásban történő szerepeltetése szükségtelen, és az elsőfokú bíróság ezen megállapításokat a jogi indokolásban is szerepeltette.

[24] A [17] bekezdést akként helyesbítette, hogy a 7,16 + 57,83 gramm amfetamin helyesen 8,79 gramm amfetamin bázist tartalmaz, míg a 495 db MDMA tabletta legalább 50,4 gramm MDMA bázist tartalmaz.

[25] Ezen helyesbítés azért volt szükséges, mert ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség átiratában utalt, az elsőfokú bíróság az igazságügyi vegyész szakértői véleményekben megjelenített átlag eredményeket vette a tényállás megállapítása során alapul, figyelmen kívül hagyta a szakértői vélemény mérési hibahatárokat történő utalásait, így az ítéltábla a lefoglalt kábítószerekkel kapcsolatban is a vádlottra legkedvezőbb értékeket vette figyelembe.

[26] A tényállás fenti helyesbítéséből következően a másodfokú bíróság a jogi indokolást is helyesbítette az ítélet [53] bekezdését illetően akként, hogy az 1. és 2. számú bűnjelként lefoglalt fehér por 8,79 gramm amfetamin bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határának 87,9%-a, míg a 3. bűnjelcímkevel lefoglalt tabletták 50,4 gramm MDMA bázist tartalmaztak, amely a jelentős mennyiség alsó határának 252%-a. A vádlottól lefoglalt kábítószerek összesített hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 339,9%-át tették ki, míg a vádlottól lefoglalt és a le nem foglalt, de a vádlott által értékesített kábítószerek hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának 347,4%-át tették ki.

[27] A másodfokú bíróság a jogi indokolás körébe utalta az ítélet [19] bekezdésében rögzített azon megállapítást, amely szerint a vádlott a lefoglalt kábítószereket későbbi értékesítés céljából tartotta magánál. Ez azért volt szükséges, mert a vádlott szándékára, a célzatra vont következtetés nem minősül sem objektív, sem tudati ténynek, ez a

különböző tényekből levont, a vádlott szándékára, céljára vonatkozó következtetesként a jogi indokolás körébe tartozik.

[28] A törvényszék által megállapított tényállás a fenti helyesbítésekkel teljes mértékben megalapozottá vált, így az a felülbírálat alapját képezte.

[29] A törvényszék a megalapozott tényállásból helyesen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette. Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, amely szerint a Terhelt1 vádlottól lefoglalt kábítószerrel kapcsolatos értékesítési célzatot alátámasztják a beszerzett tanúvallomások, amely szerint a vádlott rendszeresen kábítószerrel értékesített, valamint az a körülmény is, hogy tanú_4 a vádlott előzetes fogva tartásba vételét megelőző napon este a nála lévő nagyobb mennyiségű kábítószerből 20 db extasy tablettát értékesített.

[30] A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék által a tényleges elkövetési magatartással összefüggésben kifejtetteket is.

[31] Ami a büntetés felülbírálatát illeti, Terhelt1 vádlott terhére megállapított bűncselekmény

5-től 20 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 12 év 6 hónap szabadságvesztés.

[32] Az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a vádlott esetében megállapítható enyhítő körülményeket, ugyanakkor az ítéltábla mellőzte a súlyosító körülmények köréből az ilyen bűncselekmények elszaporodottságát, tekintettel arra, hogy az a konkrét ügyben érdemi jelentőséggel nem bírt, valamint azon körülményt, hogy a vádlott a jelentős mennyiség alsó határának 3,5-szörösét kitevő mennyiségre követte el a bűncselekményt, tekintettel arra, hogy ez nem éri el azt a mennyiséget, amely súlyosító körülményként értékelhető lenne.

[33] A bűnösségi körülmények fent kifejtett helyesbítésére figyelemmel az elsőfokú bíróság bár helytállóan jutott arra az álláspontra, hogy a büntetési célok elérése érdekében Terhelt1 vádlott esetében szükséges és indokolt a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás kiszabása, és helyesen állapította meg azt is, hogy indokolt a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől a vádlott javára történő eltérés, azonban a szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyos volt, így azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

[34] Figyelemmel arra, hogy Terhelt1 vádlott esetében súlyosító körülmény nem volt megállapítható, büntetlen előéletére és bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomására figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy esetében helye van a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban történő meghatározásának, ezért az ítéltábla a Btk. 35. § (2) bekezdésére figyelemmel a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja szerint alkalmazandó fegyházbüntetés helyett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg.

[35] Az elsőfokú bíróság törvényesen szabott ki Terhelt1 vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést és annak tartamát is arányosan állapította meg.

[36] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései a törvénynek megfelelőek voltak.

[37] A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak ítélte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

[39] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapul.

Szeged, 2022. május 19.

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet
előadó bíró

Dr. Halász Edina
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.140/2022/11. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 19.B.132/2021/53. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett.*

Szeged, 2022. május 19.

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke